

плати, такива богати плячки за войскитѣ си? Особено сега, презъ зимата, куманитѣ сѣ лакоми за бранѣ и грабежѣ.

— Кой знае...

Царьтъ скочи правѣ, разтърси глава.

— Не съмъ азъ тоя, който ще се побои отъ женски заплахи.

И по суровото му лице се обтегна закана и кораво решение.

Замисленъ и тревоженъ, князьтъ напусна палата. Следъ него, късно презъ нощта, патриархъ Василий поиска да говори съ царя.

— Спи ли Калоянъ? — попита той великия примикюръ, който бѣше изтичалъ да го посрѣщне на стълбитѣ.

— Не. — И боярътъ Михаилъ подаде ржка на стареца, за да се облекне на нея.

Царьтъ още не си бѣше легналъ. На единъ листъ той записваше смѣткитѣ и решенията си. Трѣбваша му най-малко още десетъ хиляди златици. Той посрещна патриарха безъ да се изненада. Дори той очакваше това посещение. Затова, още щомъ го покани да седне, му каза:

— Знамъ за какво идешъ, светиня ти. Но напраздно е. И тебе ли те надума Белота?

Василий поклати глава.

— Дойдохъ да те посъветвамъ като баща, — подкачи той бавно, но твърдо. — Изглежда, че ти забравяшъ най-голѣмата опасностъ.

— Коя?

— Инокентий.

Калоянъ дигна рамене и се усмихна.

— Ти не се боишъ отъ папата? Иваница! Внимавай... Инокентий се е налагалъ на много по-упорити глави отъ твоята. Не забравяй какво направи той съ Ричардъ Львското сърдце, съ Филипъ Августъ, съ испанския кралъ... Забрави ли за заплахитѣ въ последното му писмо? Забрави ли какво ни писаха и Витлеемъ, и Василий? Инокентий ти е страшно сърдитъ. Готви новъ кръстоносенъ